

Марина ГУЗІКОВА – талановита поетка, прозаїк. Народилася 14 червня 1988 року в місті Лубни на Полтавщині. Закінчила Лубенський фінансово-економічний коледж, сьогодні навчається на 3 курсі факультету філології та журналістики Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Друкувалася в альманасі МЦ “Заснів” “Поетичні студії – 2008” (Полтава: ПДПУ, 2008).

За власним зізнанням, “неймовірно лінива і балакуча. Якби за читання книг і прослуховування музики платили, була б іще й багата. Читаю абсолютно все, перечитую відсотків на 99 менше. Непорушні фаворити – “Гра в класи” Х. Кортасара, “Майстер і Маргарита” М. Булгакова, “Над прірвою в житті” Д. Селінджера”.

Художнє слово для Марини – душевна потреба. Але так само жадається і самій озватися, навіть переживаючи муки творчості – надзвичайно солодкі муки.

ІЗ ЦИКЛУ “УКРАДЕНІ СНИ”

ПАЛИТИ. ЕГОЇСТИЧНЕ

Я вмю посміхатися, як чеширський кіт, і театральню палити, будь то сигара, люлька, кальян чи звичайна сигарета.

Так старанно натоптувати люльку мене навчив один давній знайомий. У нього було гарне срібне волосся...

Сигари – це швидше від самотності. Від ситої, усім задоволеної, самодостатньої і бажаної самотності.

Відчуття сповільненого падіння від екзотичного запаху тютюну, тихого булькотіння вина у колбі; чорні таблетки вугілля димно тліють, забираючи сили, зір і бажання думати.

Виходиш в холодний вечір з універсу, підіймаєш комір незмінного чорного пальта. У профіль видно лише темну стінку комірця і вогник сигарети, яка ні до чого не зобов’язує. Її вистачає лише до водограю або, якщо не так жадібно, – до підземного переходу. Її цілуєш і одразу ж викидаєш; забуваєш, щоб за півгодини запалити іншу.

Що більше ти говориш, то більше я заплутуюсь. Не пояснюй мені нічого. Мовчи. Відріж мені шматок спокою і наливай впевненості.

Ця осінь з мокрим снігом, мокрим листом, мокрими очима коли-небудь закінчиться.

Стойка алергія на запах алкоголю, виражена страхом і відразою. Так пахне любов, коли помирає і вже розкладається.

Цей день помістився на двох подвійних аркушах паперу. Підперезався дощем і оголосив: “Я відбувся!” Мовчить телефон. Це найстрашніше, що він може робити.

Стікала сльозами, боялася стати непорозумінням. Саме так і сталося. Пульс – довільно, так, як хочеться вітру.

Хочу бути смішною. Бо вперше цього не боюся.

Зварити себе в киплячій олії лампад, образити той звичний трупний запах й померти в обіймах розмарину. Ти пахнеш сандалом. Принаймні – за життя...

Вхопитися неможливо – стікають руки по масному тілу. Ти ж знаєш, я нікуди не поїду – лишусь за обрієм: туманом вичахлих запахів; бджолиний віск, він є, стікає поміж нас, а ти, наївний, кажеш – дощ.

Чорне серце з двох зернятків кави розлушується між долонь. Я хотіла б хотіти бути з тобою. Але не хочу.

Мені часто сниться, що я пітнію кров’ю. Сон трактують, як приїзд рідні, але я не вірю. Відчуваю, що станеться щось недобре. Родичі так страшно не приїздять.

Я закричу, і скресне крига, скресне скло, небо скресне і рушить униз.

У тебе на устах запеклися слова.

У мене ж – помережане сіллю обличчя.
Тепер ти не зацілуєш моїх сліз.

* * *

Не люблю допивати день.
Дописувати сторінку.
Додивлятися сон до кінця.
Тоді все стає ясно, і питання стають руба.

* * *

Розкресли літавицею стиснуте в крижані кайдани небо, і застугоніло полум'я у кронах дерев. Голими руками збирали падаючий з неба жар, хтось несміливо шепотів спеченими губами: манна небесна...

* * *

Дивна звичка – уві сні ворухити думками, наче пальцями ніг: часто натикаюся на темні коридори, що ведуть туди, де немає каяття, звідки немає вороття. Вічним стогоном тобі, Марено...

* * *

Вкрадені сні. Хтось вигнав їх в поле. Розбрелися, мені б плакати, та ти пропонуєш сміятись – нема чого прокидатися серед ночі в м'якому від поту тілі, тамувати вирваний з горла крик...

Боязко ступати вперед, не знаючи навіть зі снів, що там, далі...

* * *

У мене є ніч. Можна використати її порізню. Лишитися в кошмарному мегаполісі, в одній із мільйонів кімнат, усміхатися до пізнього вечора двом чоловікам і робити вигляд, що нормально почуваюся і природно поводжуся. А потім кохатися із тим, що на сьогодні зветься моїм. Принаймні, намагатися.

Навіщо? Розчинити в собі не зумію; віддатися – тим більше. Тупе злягання до ранку, обертаючись на минуле...

У мене є ніч. Візьму квиток у місто, що мене не чекає. Крутитимусь на горішній полиці між чужих, старих людей, ненавидітому їх, бо світлом насипали пісок в очі. Приїду сірим, похмурим і до кінця не розквітлим ранком, втомлена і розбита.

Як після ночі тупого злягання до ранку, обертаюсь на минуле...

ЛИПЕНЬ

Марш вздовж мого тіла,
Вздовж моїх рухів

Віддає тремтінням у пальцях.
Дрижить краплина в волоссі,
Вібує. Ти торкатимешся.
Механічно. Стискатимеш.
Начорно. До кривавого сліду.
З кутика рота. Чи рожевої піни
З присмаком металу. Металу
В голосі. Дивуєшся, що я сплю,
Обійнявши голову руками.
Дивуєшся, що я сплю. Стримуй.
Трохи часу, і ми стечемо
По склу. Слиною. Сльозами.
Кров'ю. Кимось не запланованим.
Не зачатим. Не народженим.

ВОНА СПИТЬ (СВІТЛАНІ)

1

Вона спить втомлена. Розвихрене волосся ніжитья об тканину; комірець завеликої чоловічої сорочки, що лишилася від котрогось із “тимчасових”, відпускав шию, відпускав гудзик за гудзиком і більше відкривав, аніж закривав сповнені розміреного дихання груди. Звідти линув тихий, але впертий стук серця. Вона спить втомлена. Не дійшовши до душі і не переодягнувшись у сорочку, у ліжку з книгами і блокнотом. Їй сниться глибоке густосинє нічне небо, помережане, наче сльозами, наче поглядом чорних зіниць, підведених золотистим. А може – кольором вистиглого міцного чаю. А може... звідки я знаю, що їй сниться? Вона спить втомлена.

Вона спить щаслива. І тримає когось за руку. Одяг знічено лежить біля ліжка і тане, тане лід у склянці. Вже п'ята ранку, прокинулося сонце, торкнуло кімнату. Вона усміхнулася, бо ж – спить щаслива. У вранішньому світлі лінії здавалися м'якшими, малюнки і вірші на стінах – ніжними і наївними. Це на неї не схоже, але сьогодні – можливо. Адже вона спить щаслива.

Вона спить хвора. Спітніла і гаряча. Кризь важке дихання проривається не то хрип, не то стогін. Спить напівсидячи – так легше дихати, але шия втомилася тримати голову, і тому вона – наче нежива, повішена. Їй важко і боляче – це видно з виразу обличчя: біль застиг, наче маска, не стирається. Її тендітні руки стали ще тоншими, майже прозорими; на столі, біля ліжка – різнокольорові пігулки і мертво холодний чай – все це ознаки того, що вона вирішила лікуватись. У кімнаті хворе повітря і скалічене ранкове світло. Все навкруги – незакінчене. Бо вона спить хвора.

Вона спить сама. Чомусь цієї ночі це особливо відчутно. Тепло й приємно ввижаються чийсь губи. Атлас ніжить тіло, вона ніяк не може заспокоїтись. Надто велике ліжко для неї, і цієї ночі це особливо відчутно – адже вона спить сама. Пальці судомерно роздирають простирадло, щось у ньому шукають. Я точно знаю, що їй сниться. У цьому калейдоскопі сновидінь і слова, і дотики... кружляють погляди між пасмами волосся, що приречено спадає на звільнену від одягу спину... У цьому божевіллі є навіть я, але швидше – серцем. Вона спить сама. І на ранок буде боляче.

Вона спить приречена. Підібгавши під себе ноги, вкрившись з головою цупкою ковдрою... щохвилини кидається, боїться щось проспати. Спить приречена і тому вслухається в нічні звуки: припаркувалося авто, десь спрацювала сигналізація... Нічого підозрілого. Їй страшно, але є надія, що на ранок приреченість кудись зникне. Але поки що – вона спить приречена.

З усього втішає тільки одне – вона нарешті спить. Хоч якось, хоч кілька годин на добу, але спить. Цього літа їй теж даровано

радість і жах сновидінь. Вона спить. Нарешті вона спить.

2

Осінь – я ніколи не втомлюся писати це слово, поглинати його сутність, жити ним, у ньому... Кожен ланцюжок починався восени, коли за опалим листом не видно ні землі, ні неба, ні води... Так просто оступитися і зовсім не важко піднятися, найважче змусити себе вийти з осені. Це світ, де простота захоплює і оживляє, народжує, спокутує. Не треба пояснювати депресивний стан – це ж осінь. Взагалі не треба нічого пояснювати – навколо такі самісінькі люди. Єдина різниця – у когось більш, у когось менш заіржавіле осінню серце.

Пальто відокремлює мене від світу, але десь на дні самої себе відчуваю вологу. Усміхаюся кутиком рота, машинально торкаюся обличчя – “зняти” посмішку; йду далі крізь осінь, прозорих людей, їм не боляче, їх немає. Як і мене. Розчинені, руді, ексцентричні клоуни-невдахи. Зовсім не смішні...

Тетяна КРАВЕЦЬ народилася 28 грудня 1992 року в м. Києві. 2009 року закінчила Український гуманітарний ліцей Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Брала участь і виборювала перемогу у Всеукраїнських учнівських олімпіадах з української мови та літератури, зарубіжної літератури, основ економіки; у Всеукраїнському учнівському конкурсі “Безсмертний подвиг українського народу” (номінація “Літературний твір”). Сьогодні талановита дівчина студентка 1 курсу економічного факультету КНУ імені Тараса Шевченка.

Пропонуємо нашим читачам добірку віршів із першої (поки що рукописної) Тетяниної збірки “Коректура осінніх кроків”. Упевнені, вас вразить і думка, і мова творів, захопить артистична натура ліричної героїні, інтерес авторки до формотворення.

ІЗ ЗБІРКИ “КОРЕКТУРА ОСІННІХ КРОКІВ”

Я молюся
Осіньному подиху
Зірки
Моєї весни

І знову думала
Каркасами спогадів
Можу забрести
В непроминуше

Я шепочу:
В мене на губах
Ще досі дотик
Твого поцілунку

Колись так бувало
Що ночі всміхалися
Й зорі
Мене вітали